

1. Na té fotce co mi dal on vypadal jak admirál,
tělo jako lineár, no ideál po kterém ženy šílí.
Jeho pohled žárem plál a sliboval že by mi dal
svatebním darem křižník co kotvil opodál.
2. A proto do mých snů pak vstupoval ten admirál můj admirál,
jak na lodním můstku stál a vzpomínal na mě když bouře kvílí
.
Jak všech moří mocný král si s větrem hrál můj admirál,
to jeho mužný klíčí vlál z něho bílý šál.
- R: Říkal (on říkal) život je jak oceán,
když se dva setkají tak musí spolu plout .
Láska je křehká jak porcelán
a ten kdo to snad ne, a ten kdo to snad ne,
a ten kdo to snad neví tak je bloud.
3. Vzdávala jsem nebi dík, že můj milý je námořník
ústa jako zralý fík a známý zvyk měl chůzi kolébavou.
Říkal mi c'est manni fei, znal francouzsky můj námořník,
já snila jsem že jednou unese mě na rovník.
- R: Říkal (říkal) že touží po zátocě,
v které by po cestách mohl se mnou spočinout.
Láska musí nésti ovoce
a ten kdo to snad ne, a ten kdo to snad ne,
a ten kdo to snad neví tak je bloud.
4. Na té fotce co mi dal on vypadal jak admirál.
Tělo jako příložník, no námořník a já jsem naletěla
na tenhleten hloupý trik: nebyl admirál nebyl námořník,
já poznala jsem záhy byl pouhý převozník.